

58

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

OCTAVIAN SAVA — ALEXANDRU ANDY

PISICA din Baskerville

EDITATĂ DE REVISTA
ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

„PISICA DIN BASKERVILLE“

de Octavian Sava și
Alexandru Andy

În loc de prefață

Nu oricine are norocul ca aventurile sale să fie povestite de Conan Doyle. Noi doi, adică prietenul meu detectivul și cu mine, deși nu sîntem cu nimic mai prejos decît Sherlock Holmes și colaboratorul său, doctorul Watson, n-am avut acest noroc. Întrucît Conan Doyle nu mai era dispus să descrie și aventurile noastre, fiind decedat, iar alt scriitor nu cunoaștem, ne-am adresat lui Octavian Sava și lui Alexandru Andy să ne facă ei acest oficiu. De aceea, dacă noi nu vom ajunge nemuritori ca Sherlock Holmes și doctorul Watson, declarăm pe această cale că vina nu este a noastră în nici un caz, ci aparține în exclusivitate celor doi autori.

Și acum, înainte de a pătrunde în povestirea care urmează, ne prezentăm puțin:

Prietenul meu detectivul este un tip în genul lui Sherlock Holmes. Același sînge rece, același spirit deductiv, aceeași logică imbatabilă și chiar aceeași pipă din aceeași spumă de mare. Cît despre mine, eu sînt leit doctorul Watson, doar puțin mai deștept, puțin mai frumos și mult mai modest.

Și încă un amănunt care ne deosebește fundamental de eroii lui Conan Doyle. În timp ce noi murim de invidie de cîte ori auzim vorbindu-se despre ei, lor nici nu le pasă de noi. Și mă întreb de ce? Că aventuri, slavă domnului, n-a avut tot Scotland Yardul cîte am avut noi doi. Astăzi însă, am să vă istorisesc numai formidabilul caz care a zguduit patru continente din șase posibile și care figurează în carnetul meu de însemnări sub ineditul titlu de:

„PISICA DIN BASKERVILLE" *

Capitolul I

IN CARE DISPARE O CASĂ DE BANI

Ploua. Brr... Umezeala mă pătrunsese pînă la oase. Ceaţa nu se mai ridicase de 15 ani de pe străzile oraşului. Aţi ghicit. Acţiunea povestirii se desfăşoară la Londra.

— Bună seara, doctore, mă întîmpină prietenul meu, în ceasul acela de neuitat. Era atît de bine şi de cald în apartamentul detectivului după ploaia afurisită de afară. Numai stropii mari şi grei care băteau cadenţat în geam, ca degetele unui om grăbit şi nerăbdător, mai aminteau potopul de pe stradă.

— Ia loc te rog, fă-te comod, mă invită detectivul fără să-şi scoată dintre dinţi pipa sa favorită.

— Mulţumesc, răspunsei eu, trîntindu-mă cu un oftat de plăcere într-unul din fotoliile moi aşezate înaintea căminului.

— Cum e afară, plouă într-una?

— Plouă cu găleata. Şi e o ceaţă!

Prietenul meu surise maliţios.

— Ceaţa nu te-a împiedicat totuşi să admiri frumuseţea doamnei pe care ai întîlnit-o şi faţă de care te-ai purtat ca un adevărat gentleman.

Expresia de uimire întipărită pe faţa mea trebuie să fi fost foarte vizibilă, pentru că detectivul se simţi obligat să adauge:

— Cum? Nu este adevărat că ai intîlnit o doamnă? Sau poate nu era atît de frumoasă.

— Ba da. Dar de unde ştii? Cum de-ai şi aflat?

— Simplă deducţie, dragă doctore. O observaţie şi cîteva inlănţuiri logice, care, dacă ar fi venit de la Sherlock Holmes şi nu de la mine, nu te-ar fi mirat deloc.

— Ba, dimpotrivă, protestai eu. Am mult mai multă incredere în tine decît în el. Dar te rog explică-mi.

— Nu ştiu ce ar fi de explicat. De altfel, ce mare lucru ţi-am spus? C-ai întîlnit o doamnă şi că ai condus-o cu trăsura înainte de a veni aici.

— Formidabil! Tu m-ai urmărit. Altfel cum ai fi ghicit?...

— Ce să ghicesc? Se ridică in picioare prietenul meu, că grăbita doamnă era o actriţă?

— Extraordi... Nu se poate. Iţi baţi joc de mine. Asta de unde-ai mai aflat-o?

— N-am aflat nimic. Am dedus.

Nu-mi prea venea să-l cred. Ca să-l dau de gol, ii întinsei o cursă.

— Bravo! Minunat! Poate ştii şi unde am condus-o?

— Cum să nu, la teatru.

Era prea mult pentru mine. Abia mai ingăimai:

— Tu ai fost la „Imperial Opera".

— Ai cuvîntul meu că nu m-am mişcat din acest fotoliu de mai

---

* Orice legătură dintre „Pisica din Baskerville" şi cîinele din aceeaşi localitate este cu totul întîmplătoare. Autorii nici măcar n-au auzit despre o carte cu titlul „Cîinele din Baskerville". Dacă totuşi există aşa ceva, cerem daune.

bine de două ore. Lucrul ăsta l-ai fi putut deduce, de altfel, și singur, după fumul gros din odaie.

Mă gîndii la tensiunea mea care dădea semne neliniștitoare de creștere, la boala de inimă de care suferisem în copilărie, dar toate încercările de a-mi păstra calmul se dovediră zadarnice. Explodai ca o bombă:

— Ajunge! Toate au un sfîrșit. Eu nu sînt nici detectiv, nici ghicitoare în ghioc și nici sfinx. Eu sînt medic, domnule. Și în această calitate îți cer să-mi spui, într-un mod cît mai coherent posibil, de unde naiba ai aflat toate cîte mi le-ai înșirat.

— Deducție, dragul meu, deducție. Plouă. Paltonul ți-este totuși destul de uscat, deci ai venit cu o trăsură. Am și auzit-o, dacă te interesează, cînd a oprit în fața casei. Un cupeu cu un singur cal și cu un birjar bătrîn.

— Vîrsta birjarului de unde o cunoști?

— L-am auzit tușind. O tuse specifică unui om în vîrstă.

— Și femeia? Doar ea nu tușea.

— Nu. În schimb paltonul tău exală un ușor parfum foarte fin.

Detectivul făcu cîțiva pași pînă la paltonul meu, care zăcea aruncat pe un scaun. Se aplecă asupra lui și inspiră adînc, cu ochii pe jumătate închiși. Apoi murmură ca pentru el:

— Mda, „Guerlain", dacă nu mă înșel.

După aceea, cu un gest brusc, îndreptă spre mine pipa ca o țeavă de revolver, mă pironi cu privirea ochilor săi metalici și conchise:

— Asta dovedește că ai stat foarte de curînd cu umărul lipit de haina unei doamne. Însurat nu ești, prea multe cunoștințe feminine nu ai, cît despre clientela medicală...

— O, despre asta să nu mai vorbim, oftai eu trist.

— Înseamnă, reluă el, că ai cunoscut-o întîmplător, pe stradă, probabil chiar în stația de trăsuri. În stație nu se găsea decît un singur cupeu.

— Da, unul singur. Asta cum ai intuit?

— Chestie de logică. Dacă ar fi fost două, nu se suia în același cupeu cu tine.

— Aici ai nimerit-o. Dar de unde știi că era actriță?

— O femeie de bună condiție, care folosește un parfum atît de scump și circulă singură prin Londra la ora asta nu poate fi decît actriță.

— Aha, sării eu satisfăcut. Te-am prins. Ce te-a făcut să crezi că era singură?

— Elementar, dragă doctore. Dacă ar fi fost însoțită, cu siguranță că cele două persoane ar fi stat alături, iar dumneata ai fi luat loc pe bancheta din față. În acest caz, paltonul dumitale n-ar mai fi exaltat acest parfum încîntător.

Eram pur și simplu amețit.

— Formidabil! Este de necrezut cîte concluzii poți trage tu dintr-un fapt de nimic.

— Să lăsăm asta, mă întrerupse el modest, așezîndu-se din nou în fotoliul său favorit. Spune-mi, mai bine, dacă funcționează în sfîrșit lumina în apartamentul dumitale.

Cu toată dicțiunea mea, care depășește cu mult pe aceea a doctorului Watson, am început să mă bîlbîi:

— Da... Dar... a-asta de unde-o mai știi?
— E pueril, doctore, să pui o astfel de intrebare. Un bărbat cochet ca dumneata...
— Mulțumesc, am murmurat eu incîntat de spiritul de observație al amicului meu.
— Un bărbat atît de elegant și plin de gust ca dumneata, continuă el, nu și-ar fi permis niciodată să-și imbrace un ciorap verde și altul roșu decît pe întuneric. Vă închipuiți figura pe care am făcut-o. Obrazul meu deveni roșu, mai roșu decît ciorapul cel verde. L-am rugat pe detectiv.
— Fii amabil și dă-mi...
— O lămurire, dragă doctore?
— Nu...
— Atunci poate să-ți dau o completare la deducția anterioară.
— Nu! Te rog din suflet să-mi dai o pereche de ciorapi. Nu pot rămîne în halul ăsta.
Marele detectiv trecu în odaia sa de dormit și se intoarse îndată, aducîndu-mi ciorapii săi favoriți. Dar țiriitul strident al unei sonerii nu-mi dădu răgazul să-i îmbrac.
— Sună. Cine să fie la ora asta, se miră rivalul lui Sherlock Holmes.
Căzui o clipă pe gînduri, apoi spusei fără ezitare:
— Mda, trebuie să fie o femeie mică de statură... Foarte agitată... Da, da... A suferit de curînd o mare nenorocire.
— Mă uimești, doctore. Atîtea concluzii dintr-un singur țiriit de sonerie? Cum ai dedus?
— Elementar, dragul meu, veni răspunsul meu prompt. Intii de toate, soneria avea un ton special, nervos, apoi a sunat de mai multe ori, ceea ce denotă graba... Și, în al treilea rînd, persoana care a sunat e o cunoștință de a mea. Eu i-am spus să vină la ora asta.
Detectivul mă privi satisfăcut și, fără să i se clintească nici un mușchi de pe fața osoasă, exclamă resemnat:
— Doctore, te invidiez pentru logica dumitale imbatabilă...
Soneria țirii din nou.
— Să-i deschidem nerăbdătoarei vizitatoare, zise detectivul îndreptindu-se spre ușă.
Vizitatoarea corespundea exact descrierii mele. Era într-adevăr mică de statură și avea o grație în mișcări, care te cucerea de îndată. Talia subțire, mlădioasă, gîtul fin arcuit scos minunat in evidență de o broderie simplă și plină de gust, obrazul rotund și drăgălaș, înconjurat de o coroană de bucle rebele poleite cu aur, creau parcă o imagine a primăverii și a bucuriei de a trăi. Dar ochii? Ochii, vai, erau triști și încercănați. Se cunoștea că plînsese mult. Dacă ar fi avut cu zece ani mai puțin, aș fi luat-o pe genunchi, aș fi sărutat-o și, dezmierdindu-i părul bălai, aș fi încercat să-i alin durerea. Cum însă ea nu avea cu zece ani mai puțin, dorința mea de a o lua în brațe era cu atît mai mare. Dar departe de a-mi permite o astfel de îndrăzneală sau măcar de a-mi dezvălui sentimentele printr-o singură privire, îmi luai un aer grav (care constatasem că nu-mi stă rău deloc) și o prezentai pe noua venită prietenului meu.
— Maestre, dă-mi voie să-ți recomand pe domnișoara Virginia Blake.

Fata strînse mîna ilustrului detectiv şi cu o voce înăbuşită de emoţie întrebă:

— Nu ştiu dacă domnul doctor v-a vorbit despre mine.

— Nu, nu i-am spus încă nimic, mă scuzai eu. N-am avut timp. Ştii, am fost ocupaţi: am făcut nişte deducţii împreună.

— Aşa că luaţi loc şi istorisiţi-ne dv. totul, interveni prietenul meu, poftind-o pe Virginia pe fotoliul său favorit, semn că nici el nu rămăsese nesimţitor la farmecele frumoasei fete.

Virginia Blake se aşeză doar pe un colţ al fotoliului, îşi şterse o lacrimă intîrziată pe o geană lungă şi arcuită şi îşi incepu povestirea.*

— Tatăl meu, John Blake, este paznicul oficiului poştal din King Edward Street, lîngă Saint Paul. Viaţa noastră se scurgea liniştită, iar dacă nu am avut niciodată bucurii prea mari, în schimb nici nenorociri grave nu s-au abătut asupra căsuţei noastre modeste. Asta a fost pînă ieri noapte, cînd la oficiu s-a comis o spargere. O spargere ciudată, care ne-a schimbat tot cursul vieţii. A fost furată, în condiţii cu totul misterioase, o casă de bani.

— Conţinutul ei vrei să spui că a fost jefuit, o corectă amabil marele detectiv.

— Nu! Şi tocmai în asta constă ciudăţenia. Casa de bani a fost furată cu totul. Închipuiţi-vă, să scoţi dintr-un oficiu o casă de bani care cîntărea mai bine de două tone la fel cum ai scoate un colet de două livre. Îndată după comiterea spargerii, tata a fost arestat, fiind bănuit de complicitate. Or, eu ştiu că tatăl meu e un om cinstit. Sînt sigură de asta.

— Totuşi nu dispare ca prin farmec o casă de bani atît de mare şi de grea, observă detectivul aprinzîndu-şi pipa. (El îşi va mai aprinde pipa de cel puţin 30 de ori în cursul povestirii de faţă, dar autorii făgăduiesc ca, în limita posibilităţilor, să nu mai pomenească nici un cuvînt despre aceasta.)

— Ce spune tatăl dumitale? mai întrebă detectivul. Cum s-au petrecut faptele?

— Tata spune că l-ar fi văzut pe vinovat. Chipul frumos al Virginiei Blake deveni şi mai trist. Pur şi simplu nu înţeleg ce s-a petrecut cu tata, murmură ea.

— Fii mai clară, domnişoară, o rugă prietenul meu. Ce afirmă tatăl dumitale?

Virginia schiţă un gest de ezitare, dar pînă la urmă mărturisi cu vocea întretăiată:

— ...că l-ar fi văzut pe spărgător fugind pe o stradă... cu casa de bani în spinare. Nu înţeleg de ce tatăl meu a făcut o declaraţie atît de neobişnuită. Dacă aş ştii că-i place să bea, atunci... Dar nu.

* Autorii şi-au luat aici permisiunea de a scurta destăinuirea Virginiei Blake redînd numai esenţialul, cu toată opoziţia simpaticului doctor, care s-a luptat pentru fiecare vorbuliţă, pentru fiecare oftat, pentru fiecare suspin, ba care ne-a propus chiar la un moment dat s-o publicăm de două ori. N-am făcut acest lucru, nu din desconsideraţie faţă de Virginia Blake sau faţă de protectorul ei, ci numai ca să nu lungim povestea noastră pînă la 16 volume. Acest fapt fiind cu totul necolegial faţă de ceilalţi autori de povestiri ştiinţifico-fantastice care-şi aşteaptă rîndul. (Şi vorba ceea, şi Jules Verne trebuie încurajat!)

Tata e un om potolit, n-are nici un viciu, n-ar fi în stare să devină părtaş la o spargere, aşa cum au declarat anchetatorii. Sînt sigură că e nevinovat. Am aflat că dv., domnule, aţi ajutat pe mulţi oameni care se găseau în nevoie şi aţi prins mulţi răufăcători. Vă implor să veniţi şi în ajutorul nostru. Ne ajutaţi?

— Vă ajut... răspunsei eu mărinimos.

— Vă mulţumesc, zise fata îmbujorîndu-se de bucurie. Şi ce bine îi stăteau cei doi bujori aprinşi în obraz. Apoi mai adăugă o dată. Vă mulţumesc mult!

— N-aveţi pentru ce, sună şi răspunsul meu galant.

Din fotoliul său, rivalul lui Sherlock Holmes mă privea cu un zîmbet enigmatic.

Capitolul II

IN CARE, IN AFARA DE O CASA DE BANI, MAI DISPARE ŞI O NEOBIŞNUITA MUMIE EGIPTEANA

După plecarea fetei, mai discutarăm mult despre misterul acestei ciudate spargeri. Era de neînţeles cum fusese scoasă casa de bani. Şi apoi de ce spărgătorii nu preferaseră s-o deschidă pe loc? Nu era mult mai simplu decît s-o care cu braţele? Poate o ridicaseră cu o macara! Dar cum fusese introdusă macaraua şi cum o transportaseră din nou afară fără să fie văzuţi de cineva? Iată cîte probleme ni se puneau în faţă. Şi peste toate aceste întrebări fără răspuns se mai punea şi strania declaraţie a bătrînului paznic.

Contrar lui Sherlock Holmes, care rezolva prin deducţii majoritatea cazurilor criminalistice, chiar din propriul său birou, neplăcîndu-i munca de teren, noi doi am considerat că trebuie să ne deplasăm cît mai repede la faţa locului. Eu am dat ideea să ne deghizăm în coşari, pentru a cerceta dacă uriaşa casă de bani n-a fost scoasă pe coş, ceea ce prietenul meu a spus că este completamente stupid. Aşa că a doua zi dimineaţa ne-am deplasat amîndoi, nedeghizaţi, la oficiul poştal din King Edward Street.

Şi totuşi mie mi-ar fi plăcut să mă îmbrac în coşar.

Inainte de a pleca de acasă, prietenul meu şi-a luat trusa cu unelte strict necesare profesiunii sale: praful pentru luat amprente, lupa, un aparat fotografic, chei de toate dimensiunile etc. Iar eu, la fel de prevăzător, mi-am luat cîteva sandvişuri cu caşcaval, că poate stăm mai mult şi mi se face foame... Chiar în uşa oficiului poştal ne întîlnirăm cu o veche cunoştinţă: inspectorul Perkins de la Scotland Yard. Ne-am dat seama imediat că venirea noastră îi produsese o deosebită plăcere. De cum ajunserăm în dreptul lui, inspectorul ne întoarse spatele, făcîndu-se că nu ne vede.

Marele detectiv însă îl bătu pe umăr şi-l salută cu un zîmbet fermecător. Perkins se strădui şi el să zîmbească, dar nu izbuti să scoată decît un rînjet acru, care-i dezveli o dantură cavalină, îngălbenită de tutun.

— Cîtă bucurie să vă întîlnesc, maestre! exclamă inspectorul prefăcut.

— Ai văzut, dacă n-ai vrut să m-asculţi să ne deghizăm în coşari, îi şopti eu detectivului, ne-a recunoscut.

— Cărui prilej îi datorăm vizita dv.? mă întrerupse Perkins.

Ştiam că obişnuiţi să vă deranjaţi numai pentru cazurile greu de elucidat. Or, aici furtul casei de bani este cu totul lămurit.

— Aţi prins cumva şi hoţii, Mister Perkins? întrebă maliţios prietenul meu.

Rînjetul inspectorului se stinse brusc.

— Hm, hm... Asta încă nu, mormăi el. Dar pe unul din complici am şi izbutit să-l arestăm.

— Pe bătrînul Blake, nu?

— Da, paznicul.

— Şi aţi avut mult de furcă pînă l-aţi prins? întrebai eu candid.

— Nu, ăsta a venit singur, murmură inspectorul incurcat.

— Inţeleg, înţeleg, făcu prietenul meu. Şi acum Scotland Yardul aşteaptă să vină şi ceilalţi.

Perkins se roşi şi răspunse înţepat.

— Apreciez aceste spirite, maestre, dar am impresia că ele nu sînt decît o manifestare a neputinţei de a scoate basma curată pe bătrînul Blake, tatăl clientei dumneavoastră.

— De unde ştiţi că d-ra Blake este clienta mea?

— Mai deducem şi noi, se umflă în pene Perkins.

— Bravo, felicitările mele! Imi permit însă să vă dau şi un sfat. Ar fi bine să atrageţi atenţia agentului secret care a urmărit-o pe d-ra Blake pînă în faţa casei mele să nu mai poarte la un costum de pastor presbiterian cizme de gardian public. Este lipsit de gust. Nu-i aşa, doctore?

— Da, complet neelegant, intervenii şi eu.

— Dar să lăsăm asta, reluă prietenul meu. Inspectore Perkins, am putea citi şi noi declaraţia paznicului?

— A „fostului paznic" preciză Perkins, nu fără satisfacţie. Cu plăcere, iat-o.

Inspectorul ne întinse o hirtie acoperită cu un scris tremurat, vădind marea tulburare a celui care o semnase. Vestitul detectiv trecu peste formulele clasice ale oricărei declaraţii şi se opri asupra pasajului următor, căruia îi dădu citire cu voce tare:

„La ora unu după miezul nopţii am auzit un geamăt care venea dinăuntrul clădirii. Am descuiat uşa să văd ce se întîmplă şi m-am pomenit cu o izbitură puternică in cap. Am leşinat. Cînd mi-am revenit am mai putut vedea un om traversînd strada cu casa cea mare de bani în spinare. Indată după aceea am anunţat poliţia.

John Blake"

— Cu tot regretul, domnii mei, conchise Perkins triumfător, împăturind hîrtia, dar vinovăţia clientului dv. e mai mult decît evidentă.

— Şi atunci, după părerea dumitale, cum a fost comis furtul? întrebă prietenul meu. (Aici de fapt el îşi aprinse din nou pipa, dar am promis să nu mai pomenim despre asta; şi noi cînd promitem ceva, înţelegem să ne ţinem de cuvînt.)

La întrebarea detectivului, Perkins răspunse citind cîteva note din carneţelul său:

— Infracţiunea a avut loc cu siguranţă între orele 12 şi jumătate şi 2 noaptea, adică între cele două ronduri ale pazei publice. Inculpatul Blake, care poseda cheile oficiului, a deschis uşa unui grup de circa 30 de bandiţi care, înarmaţi cu frînghii şi răngi de fier, au scos casa de bani din clădirea oficiului.

— Da, da, spuse detectivul mai mult pentru sine. Apoi cu permisiunea inspectorului fotografie încăperea, uşa care dădea în stradă şi locul unde se aflase înaintea furtului casa de bani.

Cum tot avea aparatul în mînă, îi cerui să-mi facă şi mie o poză ca să i-o trimit unui unchi de-al meu, profesor de elină la Manchester. Acest unchi era un om foarte cumsecade, care mă iubea foarte mult şi de care-mi amintesc cu drag că avea o singură ciudăţenie: umbla cu galoşi pînă şi în toiul verii.

Dar în timp ce eu zîmbeam cît se poate de fotogenic obiectivului, detectivul mă lăsă încremenit în poziţia pe care mi-o alesesem şi întorcîndu-se brusc către inspector îl întrebă:

— Spune-mi, te rog, în afara casei de bani s-a mai furat ceva?

Dacă în momentul acesta ar fi intrat pe uşă un tigru bengalez, la braţ cu unchiul meu, fără galoşi, tot nu m-aş fi mirat mai mult.

— Da, răspunse Perkins. O străveche mumie egipteană.

— O mumie? făcui eu uimit. O mumie la oficiul poştal? De unde pînă unde?

— A fost trimisă de cunoscutul egiptolog Sir Abraham Sidney Crocher; o donaţie pentru „British Museum“, zise calm Perkins.

— Şi de ce n-a dus-o direct la muzeu? încercai eu să aflu.

— Nu sîntem obligaţi să cercetăm capriciile tuturor oamenilor de ştiinţă din Londra.

— În ce a fost ambalată mumia? întrebă marele detectiv.

Perkins ne arătă o ladă de lemn, nu prea mare, din capacul căreia lipseau cîteva scînduri. Prietenul meu aruncă o privire generală asupra lăzii, apoi, fără să mai schimbăm o vorbă, trecurăm amîndoi la lucru şi începurăm să despachetăm micile obiecte pe care le adusesem de acasă. Detectivul îşi scoase lupa, iar eu îmi scosei sandvişul.

Inspectorul nu-mi acordă nici o atenţie, în schimb se apropie de detectiv şi privi peste umăr cum cercetează lada cu lupa. După cîteva clipe îl întrebă batjocoritor:

— Speraţi să găsiţi numele hoţului încrustat pe capac?

— Poate şi asta, dar mai întîi spune-mi părerea dumitale despre aceste zgîrieturi, zise rivalul lui Sherlock Holmes, arătînd inspectorului nişte urme proaspete făcute de un corp tăios pe capacul lăzii.

— Hm, le-am văzut şi noi, maestre, zise forţat inspectorul bătîndu-l pe umăr, cu un gest puţin cam prea familiar. Nimic deosebit; sînt pur şi simplu urmele daltei cu care au fost scoase scîndurile capacului.

— Exact, se bucură detectivul. De trei ori bravo pentru Scotland Yard. Numai că şi un copil de şcoală şi-ar fi dat seama că lada n-a fost deschisă din afară, ci dinăuntru. Nu-i aşa, doctore? Ia priveşte!

— Da, evident, îl aprobai eu cu gura plină. Şi, privind prin lentila măritoare, totul îmi apăru deosebit de limpede. Atît de limpede încît simţii nevoia să le explic şi celorlalţi.

— Sigur că da, e limpede ca lumina zilei. Nu hoţii au deschis capacul, ci dinăuntrul lăzii mumia singură a scos cîteva scînduri şi a...aa... ???

Şi dacă aici m-am oprit şi nu mi-am continuat fraza a fost numai din pricină că-mi rămăsese caşcavalul în gît!

— Da, da, mă încurajă prietenul meu. Exact aşa cum ai spus. Mumia însăşi a scos aceste trei scînduri şi a ieşit singură afară.

Brusc îmi adusei aminte că acasă, în micul meu apartament din piaţa Trafalgar (colţ cu Baker Street, unde locuise cîndva Sherlock Holmes) aveam — prinsă într-o ramă de argint, deasupra clavecinului — diploma mea de medic, absolvent al Universităţii din Cambridge. Aşa că mi se păru de datoria mea să-l privesc mai atent pe marele meu prieten şi, mîngîindu-i tandru fruntea lui înaltă şi brăzdată de cute adînci (nu atît din efuziune, cît pentru a constata dacă nu făcuse şi febră), să-i şoptesc la ureche:

— Prietene dragă, eşti obosit. Ai lucrat atît de mult în ultimul timp... De ce nu trimiţi la mine să-ţi dau puţin muştar pentru nişte băi de picioare?...

— Maestrul glumeşte! căută inutil să mă liniştească inspectorul

— Deloc! Deloc, domnule Perkins, îl contrazise detectivul. Şi ca să fiu mai limpede, consider că există numai două posibilităţi: ori conform vechii religii egiptene, după trecerea a patru mii de ani, sufletul s-a întors în fostul său trup, ori în acest ambalaj se afla un suflet care nici nu-şi părăsise încă trupul... Şi eu personal înclin pentru cea de-a doua ipoteză. Dumneata ce părere ai?

—Bine, dar asta înseamnă... ăă... adică... ar însemna... se încurcă Perkins.

— Da, da... îl întrerupse detectivul, asta ar însemna că declaraţia bătrînului este, cel puţin în parte, adevărată. El n-avea nevoie să deschidă uşa hoţului, deoarece hoţul se afla înăuntru, încă de cu seară. Ba mai pot adăuga că ocupantul sarcofagului era, după toate probabilităţile, un jokeu!

— Un jokeu?!? se minună inspectorul.

— Da, un jokeu. Ce te miri aşa? făcui eu indignat. Parcă n-ai mai văzut jokei!

— Ba, aş mai putea adăuga, interveni detectivul, era un jokeu care fumează ţigări indiene şi care s-ar putea să aibă părul blond. Blond deschis, aproape alb!

Inspectorul părea din ce în ce mai emoţionat.

— Dar cum...?!?... De unde deduceţi că..., bîigui Perkins, ştergîndu-şi fruntea asudată, cu o batistă uriaşă în carouri.

— Elementar, inspectore Perkins! răspunsei eu cu aerul cel mai sigur din lume!

— Atunci explicaţi-mi şi mie, domnule doctor! se rugă inspectorul.

Îi explicai:

— Lada... ăă... adică mumia... Adică vreau să spun jokeul. Ciudat! În clipa aceea îmi dădui seama că nici eu nu înţelesesem nimic. Ei şi ce? Parcă doctorul Watson înţelegea întotdeauna deducţiile lui Sherlock Holmes?

Noroc că detectivul mă scoase din încurcătură:

— N-avem vreme acum de explicaţii! Presimt că în clipa asta un om este pîndit de o mare primejdie. Să ne grăbim, doctore!

Îi aruncai o privire plină de blîndă îngăduinţă lui Perkins şi-i spusei:

— Vezi, inspectore Perkins, ţi-aş fi explicat cu dragă inimă, dar n-avem vreme. Presimt că în clipa asta un om este pîndit de o mare primejdie.

Şi către detectiv: „să ne grăbim maestre!".

— Dar eu?... Eu ce fac?... strigă în urma noastră inspectorul.

— Dumneata?... Fă-i o vizită lui Sir Sidney Kroker, îl sfătui detectivul din uşă, şi ai să afli că oricit de patriot ar fi, cu siguranţă că nu i-a trecut nici măcar o singură clipă prin cap ideea de a dona o mumie „British Museumului". Sau, şi mai bine, păzeşte-l pe bătrînul Blake. Nu cumva să evadeze!

Perkins era atît de abătut. încît aproape că nici nu mai sezisă ironia din glasul nostru (de fapt vorbise numai prietenul meu. dar trebuie să ştiţi că eu eram absolut de acord cu el).

— Spune-mi te rog, mai făcu Perkins o ultimă incercare, dumneata, maestre, crezi că bătrînul e chiar nevinovat?

— Lucrul e foarte probabil, admise detectivul. Dar apropo, inspectore Perkins, dacă dumneata ai fi fost vinovat, dacă dumneata ai fi furat această casă de bani, ce minciună ai fi spus ca să scapi?

— Domnule, se infurie Perkins, un agent al Scotland-Yardului nici nu fură, nici nu minte.

— Dar nici imaginaţie nu are! adăugai eu.

— Să-ţi spun eu, inspectore Perkins, replică detectivul. Ai fi spus orice pe lume în afară de un singur lucru: că l-ai văzut pe hoţ cu o casă de bani în spinare.

Capitolul III

IN CARE MAI DISPARE ŞI UN CAL

Îndată ce ieşirăm din clădirea oficiului, ne aruncarăm într-o birjă care trecea întimplător pe-acolo.

— La hipodrom, strigă detectivul.

Caii o porniră la galop, de parcă ei înşişi ar fi vrut să participe la marele derby de toamnă. Pe drum, legănat de arcurile moi ale birjei, îmi veni un gînd pe care-l împărtăşii detectivului.

— Ştii ceva, ca să trecem neobservaţi, hai să ne deghizăm in fachiri.

Şi, deşi in primul moment avusei impresia că propunerea mea îi surîde, prietenul meu mă asigură că ideea asta este cel puţin la fel de stupidă ca şi povestea cu coşarii. Imi făcea impresia că mă persecută. Circulaţia era din ce în ce mai anevoioasă. Mulţimea cupeurilor care staţionau inaintea porţilor monumentale, strigătele spectatorilor prea inflăcăraţi ne dădură de veste că ajunseserăm la destinaţie. Prietenul meu întinse o bancnotă vizitiuiui, eu îi strigai: „Păstrează restul!" şi ne amestecarăm amîndoi prin mulţimea iubitorilor de turf.

Hipodromul era supraaglomerat. Marele derby atrăsese nenumăraţi jucători pasionaţi şi încă o dată pe atîţia gură-cască. Cu greu izbutirăm să găsim două locuri, ce e drept cam înghesuiţi, la tribună.

Chemări fierbinţi şi înduioşătoare, injurii, apeluri emoţionante, blesteme, cuvinte de încurajare ce se transformau repede în fluierături şi huiduieli se adresau — de pretutindeni — unor nume curioase şi destul de rar intilnite în familiile engleze cu tradiţie. Nume de soiul acesta: Cyclon, Ben Hur, Hercules, Tomohawk, Baiazid erau rostite cu intonaţiile cele mai felurite. urmînd o anumită gradaţie:

— Hai, Ben Hur, drăguțul tatii! Hai, scumpule! Bravo, Ben Hur, să trăiești! Ptiu, lua-te-ar dracu', Ben Hur. Vedea-te-aș înhămat la coliga cu gunoi!...

Mărturisesc cinstit că la început îl tot căutam din ochi pe mister Ben Hur, cu legitima curiozitate de a vedea și eu cum arată acest gentleman care suportă atît de stoic șuvoiul de invective fără a protesta în nici un fel și fără măcar să răspundă printr-o provocare la duel.

Abia mai tîrziu, spiritul meu deductiv, care era mult mai dezvoltat decît al doctorului Watson, m-a făcut să înțeleg că atît Ben Hur, cît și Baiazid și chiar și Hercule, departe de a fi niște simpli gentlemani, erau de fapt niște cai superbi cu un sînge cel puțin tot atît de pur ca al lordului pair al Regatului Unit și care, în plus, alergau și mai repede decît el.

Furat de frumusețea cursei, aproape că și uitasem pentru ce venisem la hipodrom. Prietenul meu mă readuse însă la realitate.

— Va trebui să mai așteptăm; îl vom căuta pe jokeul nostru abia după sfîrșitul cursei: semnalmentele i le cunoaștem.

— Da, e blond, fumează țigări indiene...

— ...și cîntărește aproximativ 51 de kilograme și 200!

— Extraordinar! Îi știi și greutatea?

— Bineînțeles! Asta a fost cel mai simplu. Puteai s-o afli și dumneata, doctore, scăzînd greutatea sarcofagului din greutatea totală a coletului care conținea mumia, greutate care se afla înscrisă în registru. Ai văzut doar că l-am consultat!

Curiozitatea și nerăbdarea mă gîtuiau. Oricît aș fi vrut să mă stăpînesc, îmi fu imposibil să nu-l întreb:

— Dar celelalte amănunte?... Că e vorba de un jokeu, că e blond sau că...

— Nu te înfierbînta, doctore! Știi doar că-ți strică la tensiune, mă potoli detectivul stringîndu-mi ușor brațul: toate la timpul lor. Pînă una alta, hai să urmărim cursa ca niște adevărați pasionați ai turfului.

— ...cum și sîntem, de altfel! completai eu lăsîndu-mă tîrît de desfășurarea palpitantă a cursei.

Și în mai puțin de cinci minute mă trezii strigînd și eu din răsputeri: „Hai, Ben Hur! Hai, Ben Huuuurrr!!! Deși, dumnezeu îmi este martor, că de la distanța aceea n-aș fi putut să deosebesc nu pe Ben Hur de Hercules Doi, dar nici măcar de calul bunului Tom Oliwer, care-mi aduce în fiecare dimineață laptele. Însă un domn gras într-o redingotă lustruită, care stătea lîngă mine, îmi aruncă o privire ucigătoare și mîrîi amenințător:

— Lasă-l pe Ben Hur! Strigă „Cyclon"!

— Dar ce ai matale cu Cyclon? Îți place mai mult?

— Nu-mi place deloc, dar dacă iese, cîștig o avere! Am pontat pe el tocmai fiindcă nu e calul cel mai arătos. Asta înseamnă că pe el pariază foarte puțini și deci cîștigul va fi mai mare.

— Aha! făcui eu neînțelegînd nimic. Dar dacă tot ai vrut să alegi un cal prost, de ce n-ai pariat pe numărul 16, ăla din coadă?...

— Ei, nici așa! Ce, ăla-i cal? rînji vecinul meu. Nu vezi că poți să-i numeri toate coastele! Ba cred că nici nu le are pe toate! O gloabă. Mă mir că l-au mai băgat în concurs. O să moară pe drum și o să încurce circulația! Și dacă vrei să știi, ascultă-mă pe mine:

numărul 16 nici nu e cal! E o încrucișare între un catîr de Shetland și o broască țestoasă!

Și, într-adevăr, cu mușchii încordați, cu gîturile întinse, cu zăbalele înspumate, caii străbăteau pista în mare viteză, foarte puțin distanțați unul de celălalt. Doar la urmă, nesigur pe picioare, șchiopătînd parcă, înainta anevoie numărul 16.

— Dacă iese Cyclon, mi se adresă din nou domnul în redingotă cenușie, îmi clădesc o vilă, îmi cumpăr un yacht și-mi mărit și fata!

— Dacă iese, ți-o iau eu! mă luă gura pe dinainte, uitînd o clipă de fermecătoarea Virginia Blake...

Dar calul nu mă puse la o asemenea încercare. Cînd ne așteptam mai puțin, observarăm cum calul numărul 16 începe să se apropie de restul grupului, care înainta aproape bot lîngă bot.

Deodată, făcînd niște sărituri uimitoare, ajunse în dreptul penultimului cal. Intr-o frîntură de secundă îl întrecu.

Strigăte nemaipomenite izbucniră din toate părțile. Tribunele se transformară într-o mare înfuriată care-și zvîrlea talazurile intr-un vuiet amețitor. Numărul 16 mai depăși încă doi cai și era acum în mijlocul plutonului. Încă un salt și se afla lîngă Cyclon.

Domnul în redingotă cenușie începu să-și mănînce pălăria de pai. Cum, în mai puțin de 10 secunde, și-o terminase, foarte galant i-am oferit-o pe a mea. Dar nici nu ajunse la panglică, și numărul 16 se apropia de fruntașii cursei.

— Ce zici de mîrțoaga dumitale? se întoarse cineva către noi.

— Nu știu cine o fi pontat pe ea, spuse domnul în redingotă cenușie, dar dacă are o fată de măritat, o iau fără nici un fel de discuție.

In timpul acesta, în fața ochilor stupefiați ai zecilor de mii de spectatori, se desfășură cea mai uimitoare scenă din cîte le-a fost dat să asiste amatorilor de curse.

Executînd niște salturi fabuloase, aproape fără să atingă pămîntul, calul numărul 16 se desprinse de plutonul celorlalți armăsari și, plutind parcă, se distanță de ei atît de vertiginos, îi lăsă atît de mult în urmă, încît un moment avurăm impresia că restul cailor s-au oprit în loc. O tăcere apăsătoare cuprinse tribunele.

Toate binoclurile căutau să prindă în raza lor evoluțiile nemaiîntîlnite ale fantasticului patruped. Ceea ce părea și mai straniu este faptul că numărul 16, departe de a-și mișca picioarele cu repeziciune, plana elegant, abia schițînd gestul de a sări.

Singurul care nu se lăsa tulburat și-și păstra sîngele rece era rivalul lui Sherlock Holmes, care fotografia calm, încercînd să fixeze pe peliculă spectacolul de neuitat la care asistam.

In schimb eu mă trezii din buimăceală abia cînd, într-un tunet asurzitor, tribunele se ridicară în picioare. Calul numărul 16 ajunsese primul la linia de sosire!

— Doctore, îmi atrase atenția detectivul, ai observat cumva ce culoare de păr avea cîștigătorul derbyului?

— Cum să nu? Era roib.

— Nu calul, doctore, zîmbi îngăduitor amicul meu... Jokeul!

— Da' ce de asta îmi ardea mie, să mă uit la părul jokeului?

— Păcat. Ai fi observat că era blond. Blond deschis, aproape alb. Cred că fotografia acestui jokeu prodigios merită s-o avem în colecție. Să mergem să-l fotografiem.

Pornirăm către grajduri. Pentru a-l ajuta pe detectiv, m-am grăbit să deduc cum îl cheamă pe jokeu. Am izbutit acest lucru printr-o metodă de deducţie cu totul personală: am consultat programul alergărilor. Jokeul se numea Ezekiel Kraft.

Înainte de a ajunge la cabinele jokeilor, prietenul meu intră într-o toaletă. Eu aşteptai afară cîteva minute. Deodată de mine se apropie un gentleman împodobit cu o pereche de favoriţi impresionanţi. Avea aerul unui învăţător de la ţară care nu renunţase la moda veche.

— Ei, merge, doctore? mă întrebă gentlemanul cu o voce puţin răguşită.

— Iertaţi-mă, domnule, protestai eu, dar nu vă cunosc.

— Serios?! Nu sînteţi dv. autorul unui interesant tratat despre „vindecarea bătăturilor prin sugestie"?

— Ba da!

— Ei bine, eu sînt unul dintre pacienţii care s-au tratat astfel.

— Şi v-au trecut bătăturile?

— Nu, in schimb am izbutit să mă sugestionez că sufăr de reumatism.

Eram cit p-aci să-l pun la punct pe acest provincial ignorant printr-o remarcă nimicitoare, cînd hohotele sale de ris m-au făcut să-l recunosc: profesorul cu reumatismul nu era altul decit marele detectiv londonez.

Da, chiar prietenul meu, care căpătase aerul acela de provincial amuzant printr-o metodă foarte simplă: îşi întorsese melonul pe dos, transformîndu-l într-o pălărie de pai, şi-şi lipise pe obraz favoriţii săi favoriţi.

— Maestre, eşti de nerecunoscut! am exclamat eu. Dar nu crezi că este necesar să-mi schimb şi eu înfăţişarea?

— Mda... N-ar fi rău... Ce propui?

— Mie mi-ar plăcea tot fachir, dar cred că nu se prea potriveşte: un profesor de la ţară însoţit de un fachir de la oraş. Spune şi dumneata!

— Şi atunci? se frămîntă el.

Bineînţeles tot eu am găsit soluţia pentru a-l scoate din încurcătură:

— Mă voi deghiza in elev!

Dar n-a mai fost nevoie, deoarece prietenul meu a venit cu altă propunere, dacă nu la fel de ingenioasă, în schimb cu mult mai simplă şi mai lesne de pus în aplicare.

— Nu! Dumneata vei fi pur şi simplu nepotul meu. Iar eu, unchiul dumitale venit din nord, dornic să cunoască frumuseţile Londrei: turnul Hyde-Parkul, catedrala şi, bineinţeles, hipodromul.

Vorbind, am ajuns înaintea Podokului şi am trimis un băieţaş să-l cheme pe Ezekiel Kraft. Jokeul nu se lăsă mult aşteptat.

— Vă prezint pe unchiul meu, sosit de curind din provincie. Este un original in felul său. Deşi ajuns la o vîrstă înaintată, n-a vizitat încă Londra. Acum însă se răzbună. Vrea să vadă tot ce e interesant şi să imortalizeze totul pe placa fotografică. Cu cîteva clipe înainte a fotografiat statuia lui Nelson din Trafalgar Square, iar acum vrea să vă fotografieze pe dv. Sper că n-o să-l refuzaţi. Nici Nelson nu l-a refuzat.

— Nepotului meu îi place să glumească!... interveni venerabilul profesor.

Jokeul însă se făcu a nu pricepe gluma şi se arătă foarte puţin binevoitor.

— Nu prea-mi place să fiu fotografiat.

— Numai o dată... Pentru simpaticul meu unchi. Bineinţeles, o fotografie călare care să ne amintească intotdeauna formidabila dv. performanţă.

Cu toate ezitările jokeului, insistenţele mele l-au convins; într-o clipă iată-l incălecat pe calul minune:

— Zimbiţi, vă rog... Aşa... Păsărica...

Şi imaginea neuitatului ciştigător al derbyului ar fi rămas înregistrată pe placa fotografică dacă... Dar asta veţi afla intr-unul din capitolele următoare.

Deocamdată noi eram deosebit de încîntaţi de această achiziţie, iar prietenul meu incercă în continuare să lege o conversaţie.

— A fost o cursă palpitantă, goana dv. a fost cu totul ieşită din comun.

— Chiar! cum de aţi alergat atit de repede? am căutat şi eu să anim discuţia.

Celebrul meu prieten însă mă întrerupse:

— Nepoate, decit să-l obosim pe mister Kraft, mai bine hai să fumăm cîte o ţigară.

Il văzui pe detectiv căutîndu-se prin buzunare şi în cele din urmă exclamind:

— Ei drăcia dracului... Mi-am uitat tabachera acasă. N-aveţi cumva o ţigară, mister Kraft?

— De ce să-l mai deranjăm pe mister Kraft, am sărit eu. Iţi ofer eu o ţigară, dragă unchiule, deşi ştiam că fumezi numai pipă. Poftim...

Pretinsul profesor îşi alese o ţigară din tabachera mea, cu un dezgust a cărui semnificaţie mi-a fost imposibil s-o înţeleg. Erau ţigări cît se poate de fine.

Pentru că discuţia lincezea, m-am gîndit să-i dau un nou impuls. Aşa că... luai un aer degajat şi intrebai aşa, pe departe:

— Apropo, mister Kraft, n-ai stat dumneata, din întîmplare, acum cîteva zile închis într-un sarcofag egiptean în chip de mumie?

Pe faţa lui Ezekiel Kraft nu se clinti nici un muşchi. In schimb, adresindu-se prietenului meu, jokeul exclamă:

— Domnule, intr-adevăr nepotul dv. pare a fi glumeţ, dar nu toate glumele sale sînt de cel mai bun gust. Vă salut! şi se îndepărtă cu paşi apăsaţi.

Am rămas din nou singur cu celebrul detectiv.

Ah, de ce n-am eu măcar talentul lui Shakespeare ca să vă descriu privirea pe care mi-a aruncat-o.

— Eşti un troglodit, doctore! Parcă ai fi in serviciul Scotland-Yardului!

— Dar ce-ţi veni? făcui eu mirat.

— De ce mi-ai intins tu o ţigară, cînd eu i-am cerut lui?

— Ei, o ţigară... Doi şilingi, acolo... Pentru tine, dragul meu, aş fi capabil de orice fel de sacrificiu.

— Generozitatea dumitale, doctore, mă mişcă. Dar dacă n-ai fi fost atît de mărinimos, am fi avut acum incă o verigă sigură la

lanțul deducțiilor noastre. La ora asta am fi știut dacă jokeul Ezekiel Kraft fumează sau nu țigări indiene. Și asta ar fi fost un lucru foarte important. Cît despre întrebarea cu mumia...

— Nu-nțeleg pentru ce te superi. In felul acesta am vrut și eu să aflu dacă jokeul a fost sau nu închis în sarcofag! Și asta ar fi fost la urma urmei la fel de important. Nu?

Nu știu dacă logica mea imbatabilă l-a făcut pe detectiv să renunțe la continuarea discuției, dar două focuri de revolver, amplificate de ecoul grajdurilor, ne făcură să alergăm către vestiarul de unde ieșise Ezekiel Kraft.

L-am găsit pe acesta zăcînd într-un lac de sînge. Fusese împușcat, de la o distanță de maximum doi metri, de către un necunoscut care dispăruse în mulțime.

Astfel s-a terminat cariera jokeului care a dat cea mai mare cotă de la întemeierea curselor de cai în Anglia.

Prietenul meu privi un moment în tăcere cadavrul, apoi strigă:

— Să nu pierdem nici o clipă! Repede la grajd să vedem calul! Dar bizarul animal care adusese nefericitului jokeu laurii derbyului de toamnă dispăruse.

Capitolul IV

IN CARE DISPAR CITEVA IMAGINI FOTOGRAFICE

Lucram la developarea fotografiilor făcute în ziua precedentă, cînd vocea groasă a prietenului meu îmi aminti — de dincolo de ușă — că micul dejun era gata.

— Perfect! îi răspunsei eu. Pînă se vor usca fotografiile, sînt cu totul la dispoziția dumitale.

Mîncarăm în tăcere. Amîndoi eram foarte gînditori. El se gîndea adînc nu știu la ce, iar eu mă gîndeam tot atît de adînc la ce s-o fi gîndind el.

Cînd, deodată...

— Doctore! Iartă-mă, doctore!

— Nu-nțeleg...

— Cred că te-am subapreciat. Dacă ți-aș fi ascultat sfatul ieri, la hipodrom, și ne-am fi deghizat în fachiri...

— Amîndoi?

— Da, amîndoi... Poate atunci Ezekiel Kraft ar mai fi trăit...

— Păi vezi?... Dar de fapt ce legătură are deghizarea noastră cu asasinarea jokeului?

— Cum? Nu-ți dai seama?

— Sigur că nu!

— Jokeul nu era decît un complice în această afacere misterioasă. Recunoscîndu-ne, a povestit asta capului bandei, care, desigur, îl aștepta în cabină. Iar acesta, temîndu-se că vom da de firul întregii combinații, l-a achitat pe loc. Morții știu să tacă! Ințelegi?

— Ințeleg... Ințeleg...

Și, văzînd că tot eram porniți pe panta unei discuții, găsii că e tocmai momentul potrivit ca să fac și eu lumină în cîteva probleme care de 24 de ore nu-mi mai dădeau liniște. Așa că îndrăznii:

— Dar... de fapt... că veni vorba... de unde ştiam noi că mumia a fost jokeul ?

— Judecînd după dimensiunile lăzii în care a stat ascuns, omul nostru era, cu siguranţă, foarte mărunt. De asemenea cîntărea foarte puţin. Asta am văzut-o în registru. Totuşi l-a doborît pe paznic dintr-o singură lovitură. Deci, un sportiv...

— Dar de ce tocmai jokeu ? Putea fi şi boxer, de pildă...

— În fundul lăzii am găsit o bucăţică de zahăr...

— Chiar ! Am observat eu că ai ridicat ceva... Probabil că omul s-a temut că va sta mai mult timp închis şi şi-a luat provizii de mîncare... Zahărul e foarte nutritiv...

— Da, dar face sete ! mă întrerupse prietenul meu. Aşa că e ultimul lucru pe care l-ar fi folosit în acest scop.

— Atunci ?

— I-a căzut pur şi simplu din buzunar. Am constatat asta după cele cîteva fire de tutun lipite de bucăţica de zahăr. Un sportiv de 51 de kilograme şi care poartă zahăr în buzunare, este după toate probabilităţile...

— Nu-mi spune, că ştiu ! am sărit eu şi, hotărît să-l ajut în deducţiile sale, am făcut un efort cerebral, iar adevărul mi-a apărut limpede ca lumina zilei... Mda... Este, după toate probabilităţile, un jokeu !

— Faci progrese, doctore ! Felicitările mele !

— E !... N-ai pentru ce... Şi un copil şi-ar fi dat seama... Dar de unde ştii culoarea părului ?

— Am găsit un fir prins între scînduri.

— Ha, ha !... Grozav i-am mai dat de urmă... Adică stai ! Mai e ceva... Cum a scos omul ăsta casa de bani ? Pe unde a introdus macaraua ? Uşa oficiului poştal e destul de mică. Iar ferestrele...

— Un moment ! Să nu ne bizuim pe memorie cînd avem fotografiile luate la faţa locului.

— Chiar ! De plăcile fotografice şi uitasem !

— Cred că sînt gata, nu ?

— Precis ! Şi sînt bucuros că ţi-am putut fi de folos cu modestele mele cunoştinţe în arta fotografiatului.

— Atunci, doctore dragă, să mergem să privim plăcile.

Cîţiva paşi... O uşă deschisă şi...

— Iată-le !

Stupoare ! Gîtul mi s-a uscat, degetele au început să-mi tremure şi sudoarea rece mi-a acoperit fruntea. Fotografiile... Fotografiile la care lucrasem atîta şi de care prietenul meu avea neapărată nevoie...

— Unde sînt ?...

Pe plăcile fotografice nu se înregistrase absolut nimic. Părea că fuseseră impresionate de o lumină puternică, care ştersese orice urmă de imagine. Să fi pătruns cineva în laborator şi să fi stricat clişeele. Era puţin probabil. Atunci, poate că aparatul era defect. Nu, nici asta nu era posibil. O altă fotografie, care mă înfăţişa pe mine, surîzător, alături de drăgălaşa Virginia Blake, izbutise perfect. Cred că puteam trece cu uşurinţă drept cea mai potrivită pereche din Londra. Virginia era minunată. Şi, bineînţeles, nici eu nu eram de lepădat. Ba, dimpotrivă. Dar asta îl interesa prea puţin pe marele detectiv. El dorea fotografiile legate de furtul casei de bani, or, acestea se şterseseră.

Cum?

Nici Sherlock Holmes n-ar fi putut răspunde. Cît era el de lăudăros. De doctorul Watson ce să mai vorbim.

Dv., dragi cititori, puteţi? Nu cred!

Numai prietenul meu, fără să pară cîtuşi de puţin mirat îmi spuse calm:

— Da, e foarte limpede!

Ce era atît de limpede n-am îndrăznit să-l întreb. Detectivul mai adăugă:

— Eşti liber astă-seară, doctore?

— Desigur, cu clientela pe care o am sînt prea liber, oftai eu.

— Atunci haidem la muzeu.

— Ce, vrei să vizităm din nou antichităţile asiro-caldeene, de care erai atît de interesat acum o lună?

— Nu, de astă dată, vom merge în sala de lectură. O să avem mult de lucru acolo.

Capitolul V

IN CARE DISPARE UN CREIER

Vestitul „reading-room" (sală de lectură) al marelui muzeu se află la nordul unui imens vestibul dominat de statuia lui Shakespeare. Pentru a ajunge in sala de lectură, trebuie să treci prin „sala inscripţiilor" şi să străbaţi apoi un coridor.

Biblioteca are forma unei vaste „rotonde" acoperite de o cupolă de sticlă cu un diametru de 43 de metri. Construită între 1855 şi 1857, ea poate găzdui cu uşurinţă 485 de cititori simultan (la ora cînd am sosit, dacă erau zece mese ocupate!) *.

Ajunşi în sală, am completat fişele şi am luat loc la o masă de lectură aflată in stinga sălii, unde am primit cele cîteva zeci de tomuri cerute. Erau volumele din colecţia „Buletinului Societăţii regale de fizică". A fost o lectură cît se poate de pasionantă. Cind eram gata să adorm, prietenul meu m-a trezit cu strigătul:

— Evrika! Am găsit!

— Ei, bravo! am murmurat eu somnoros. Atunci hai să mergem acasă să ne culcăm.

— Ba nu, doctore. Acum avem de făcut ceva mai important.

— Mai important? Ce anume?

— O vizită la Baskerville!

*

Micuţa gară din Baskerville ne intimpină destul de promiţător: o ploaie torenţială ne udă pînă la piele, iar vestea că unica birjă a orăşelului se răsturnase nu de mult într-o rîpă şi acum zăcea desfăcută bucăţi în curtea fierarului ne umplu inimile de bucurie.

---

* In atenţia celor care ar avea intenţia să ne acuze de plagiat: autorii povestirii de faţă recunosc încă de pe acum că, neavînd timp să viziteze Londra pentru o documentare temeinică la „British Museum", şi-au permis să extragă descrierea bibliotecii din „Baedeker"; volumul „Londra" ediţia 1907, pag. 345.

Drumul de la gară pînă în oraş ni se păru interminabil.
— Lasă, doctore, nu te impacienta! Pînă la vila profesorului Mortimer mai avem încă o dată pe atît!
— Dar ce căutăm noi la profesorul Mortimer? Eu nici n-am auzit de numele ăsta pînă acum.
— Se cunoaşte, dragul meu, că n-ai urmărit cu suficient interes aprinsele dezbateri de la Societatea regală de fizică de acum zece ani.
— A, parcă, parcă... Dacă nu mă înşală memoria, profesorul Mortimer era preşedintele societăţii...
— Exact! Un savant de seamă, cu multe lucrări deosebit de interesante la activul său. Posedă numeroase brevete de invenţii în domeniul magnetismului şi este autorul unui vast studiu despre Newton.
— E drept, toate aceste calităţi îi fac onoare, dar de ce mergem noi tocmai la el? Şi de ce pe o asemenea ploaie?
— Pentru că relatarea furtunoaselor dezbateri acum 10 ani, care, de altfel, l-au şi determinat pe profesorul Mortimer să se retragă din viaţa ştiinţifică, mă face să cred că la el vom găsi cheia misterelor care ne frămîntă.
— Şi de unde cunoşti tu această relatare?
— Ah, doctore, ce naiba am făcut noi la „British Museum"?
— Nu ştiu. Eu am dormit.
— Iar eu am citit buletinul societăţii de fizică...
— Stai, stai... Nu-mi spune. Deduc. Acolo ai găsit o relatare.
— Bravo, doctore! Perspicacitatea dumitale ia proporţii considerabile.
— O, mulţumesc, am răspuns eu modest.
Un fulger lumină cerul pentru o clipă, iar în pulberea fină a siropilor de ploaie ne apăru în faţă silueta greoaie şi masivă a vilei lui Mortimer.
Construită în stil elisabetan, vila nu se deosebea cu nimic de majoritatea clădirilor de acest gen din Ţara Galilor. Poarta uriaşă, prinsă în canaturi grele, ferestre prelungi şi strîmte, împodobite cu vitralii care împiedicau şi mai mult picul de soare să pătrundă în încăperi, garniturile de lemn mîncate de carii, — toate dădeau o senzaţie de neprimitor şi de incomod. Balcoanele, cu tencuiala căzută, aninate superficial în locuri absurde, păreau că se pot desprinde pe neaşteptate.
Privind masiva clădire, un fior de gheaţă îmi trecu prin şira spinării. Fără să se lase intimidat de atmosfera cam sinistră, detectivul ridică inelul greu de fier care atîrna de poarta vilei şi ciocăni de trei ori.
Nu ne răspunse nimeni.
Detectivul insistă. Abia tîrziu se auzi un scîrţîit prelung, şi un ochi de geam se deschise undeva pe acoperiş. O voce răguşită, pe care n-am izbutit s-o identificăm dacă aparţinea unei femei sau unui bărbat, ne strigă răstit:
— Aţi greşit, nu-i aici!
— Atunci, hai să plecăm! am conchis eu.
Dar prietenul meu nu se dădu bătut.
— Cum am greşit dacă nici n-am spus pe cine căutăm.
— Pe noi nu ne caută nimeni. Plecaţi! E tîrziu. Şi geamul se închise cu un pocnet sec.
Detectivul bătu din nou. De astă dată auzirăm cîţiva paşi tîrşiţi,

un zăvor care se dă de o parte, şi, în sfîrşit, poarta cea grea se deschise. În spaţiul gol lăsat de ea şi luminat slab de un bec dinăuntrul clădirii, puturăm recunoaşte că posesorul glasului răguşit era o femeie, dacă se putea acorda acest titlu bizarei arătări.

— Ce mai vreţi ?

— Mătuşico, îl căutăm pe profesorul Mortimer, spuse vestitul detectiv, pe un ton care se dorea cît mai prietenos.

„Mătuşica" holbă un ochi, celălalt rămînindu-i acoperit de o pleoapă ce atîrna inertă. încercă să-şi netezească părul răvăşit şi bolborosi :

— Pe profesorul Mortimer nu l-a mai căutat nimeni de zece ani.

— Ei, iaca ! Îl căutăm noi. Şi detectivul spuse cine eram.

Cînd auzi cu cine are de-a face, o paloare cadaverică cuprinse obrazul bătrînei.

— Sînteţi poliţişti ? murmură ea şi începu să tremure. Ce aveţi cu mine ? nu sînt vinovată ! Credeţi-mă !... Nu sînt vinovată de nimic! Dacă aţi şti cum am trăit aici... Eram în drept s-o fac... Iertaţi-mă...

— Bine ! te iertăm ! am absolvit-o eu milos. Dar despre ce e vorba ? Cu ce te-ai făcut vinovată ?

Bătrîna ne privi bănuitor :

— Cum ? Nu ştiţi ?

— Habar n-avem ! mărturisii eu cu sinceritate.

Trăsăturile babei se înăspriră din nou ; un surîs viclean îi flutură pentru o clipă pe buzele vinete : „Aţi venit să mă trageţi de limbă... Degeaba !... N-o să vă meargă... Eu ştiu să tac ca un mormînt !".

— Nu se prea vede ! zîmbi prietenul meu. De un ceas sporovăieşti într-una ! Hai ! Du-ne la profesor !

Bătrîna o luă înainte cu paşii ei tîrşiţi, ne conduse printr-un coridor strîmt, parcă într-adins atît de slab luminat încît să ne împiedicăm de găurile covorului, rupt de prea multă întrebuinţare.

La capătul coridorului intrarăm într-o cameră largă, cu mobilă multă, înghesuită.

La început mi se păru că nu e nimeni în încăpere. Apoi, însă, luminat de flăcările focului din cămin, am găsit o ființă şi mai ciudată decît cea care ne întîmpinase la poartă.

Un bătrîn cu o frunte largă, cu plete lungi albe atîrnînd pe spate îşi încălzea mîinile zbîrcite la foc, iar ceea ce îţi atrăgea de îndată atenţia erau hainele sale, care mai păstrau încă urmele unei eleganţe de altădată, dar care acum erau îngrozitor de mototolite, de rupte şi de murdare.

Cînd vrăjitoarea îi comunică numele noastre, bătrînul sări din fotoliu şi veni către noi plin de entuziasm.

— Domnilor, îmi daţi voie să mă prezint. Sînt profesorul Mortimer. Oh, dacă aţi şti ce bucurie îmi procură vizita dv. Vă aşteptam ! Vă aşteptam de zece ani.

— De zece ani ? am întrebat eu stupefiat.

— Da, din ziua cînd am început să fiu urmărit.

— Urmărit de cine ? se interesă marele detectiv.

Mortimer se apropie de noi, îşi duse un deget la buze, privi în jur cu prudenţă şi ne şopti cu un glas tremurător :

— De profesorul Berrymore.

— Cel care v-a făcut interpelarea cu prilejul dezbaterilor de acum zece ani ?

— Da, chiar el! duşmanul meu neîmpăcat.
— Bine, aprobă foarte serios prietenul meu. Dar, după cîte ştiu, profesorul Berrymore a murit de mult.
Mortimer scutură din cap agitat.
— Nu-i adevărat, spuse el înăbuşit. Nu el a murit! Eu sînt mort.
Omul vorbea destul de serios, şi eu aş fi fost gata să-l cred; totuşi mi se părea destul de curios ca un cadavru să vorbească atît de curgător şi pe deasupra să mai dea şi din cap!
Deşi nu sînt fricos din fire, făcui prudent doi paşi înapoi şi îndrăznii să-l întreb:
— Dv. sinteţi chiar mort de tot?
— Pentru ce te miri? mi-o întoarse defunctul.
— Iertaţi-mă, dar... ştiţi... E prima oară cînd stau de vorbă cu un răposat!
— Să nu vă miraţi! ne sfătui profesorul. Eu sînt un mort deosebit.
— Ei, aşa da! îi şoptii eu prietenului meu. Asta lămureşte totul. Hai să mergem!
Celebrul detectiv mă bătu încurcat pe spate: „Stai, doctore... Ce spune dumnealui e foarte interesant...".
— O fi, dar eu unul nu sînt deloc amator de discuţii d-astea, spiritiste!
— Gîndeşte-te totuşi. Profesorul Mortimer are nevoie de ajutorul nostru.
— Într-adevăr! Am o nevoie cumplită! întări profesorul. V-am spus doar că sînt urmărit şi jefuit.
— Şi jefuit, pe deasupra, făcui eu.
— Da! Mi se fură gîndurile! Creierul meu, creierul meu perfect, care era la un pas să dea lumii puterea de a se ridica alături de dumnezeu, a fost furat. Creierul meu a dispărut. Pricepeţi? Profesorul Berrymore mi l-a răpit. Iar acum gîndesc cu creierul lui. Îmi vorbeşte, îmi ordonă, îmi dirijează toate gîndurile, toate mişcările. Zi şi noapte, de zece ani. Şi mai ales noaptea nu mă lasă să dorm. Îmi cotrobăieşte în laborator. În laboratorul meu, unde de zece ani n-a mai pătruns nimeni. Cheia o port asupra mea, iat-o! Şi cu toate acestea, el, profesorul Berrymore, vine în fiecare noapte, se urcă la etaj... la laboratorul meu... Il aud... îi aud paşii... Şi pisica e tot a lui...
— Care pisică? întrebarăm noi într-un glas.
— O pisică neagră, uriaşă, care se caţără pe balcoanele mele şubrede, care se tîrăşte pe acoperiş şi mă umple de groază. Am văzut-o de cîteva ori. Făptura ei gigantică, mişcările feline prevestesc moartea.
Extenuat de înflăcărarea cu care vorbise, profesorul îşi reluă, gîfîind, locul din faţa căminului. Acum nici nu ne mai privea. Părea că ne ignorează cu totul şi că ascultă o voce neauzită pentru noi. Mortimer se încrunta, apoi zîmbea, în sfîrşit se chircea cuprins de o teamă de neînţeles şi deodată, pradă unei agitaţii extreme, începu să strige:
— Nu, nu vreau! Destul. De zece ani mă chinuieşti!
Profesorul Mortimer sări din fotoliul său şi se agăţă de braţul prietenului meu.
— Eşti detectiv... Ajută-mă... Scapă-mă de el... Auzi? Ascultă cum îmi vorbeşte. Îmi spune să vă ucid.
Deşi nu auzeam nici o voce, l-am sfătuit prieteneşte pe profesor:

— Nu te lua după el. Orice ți-ar spune, fă-te că nu-l auzi!
Profesorul, cu ochii dilatați de groază, privind parcă dincolo de zidurile sinistrei încăperi, continua să se zbuciume, rezistînd din răsputeri inamicului său imaginar.
— Nu, Berrymore... Acum nu te ascult... Nu! Nu pot!... Vreau liniște! Vreau să dorm...
Mortimer se liniști brusc. Și, deodată, cu o voce duioasă, caldă, începu să vorbească visător: „Eu am dorit o lume mai ușoară... Ca un acord de simfonie care se înalță peste cupolele orașului... M-am războit cu legile lui Newton... Să înving gravitatea... Să dau lumii aripi... Și eram atît de aproape de victorie, încît auzeam goarnele biruinței... Dar el, Berrymore, nu m-a lăsat..."
Prietenul meu încerca să-l reașeze pe sărmanul bătrîn în fotoliu, dar, cuprins din nou de agitația sa, Mortimer începu să se adreseze iar cu o violență mereu crescîndă, inamicului său:
— Te urăsc, Berrymore... Vreau bani! Bani mulți! Îmi trebuie bani ca să-mi cumpăr liniștea!...
Încăperea răsuna de strigătele lui asurzitoare...
— Vreau să dorm. De zece ani n-am dormit. Lasă-mă în pace, Berrymore!...
Deodată, îndărătul nostru, auzirăm o voce răspicată care spuse poruncitor: „Gata! Berrymore a plecat!".
Am sărit speriat să văd cine vorbise: în ușă se afla un bărbat înalt, smead, cu o față luminată de un zîmbet cuceritor. Eleganța lui neostentativă, plină de bun-gust, contrasta cu haosul din odaia profesorului.
Inclinîndu-și capul într-un salut scurt adresat nouă, noul venit se apropie de profesor, îl luă de braț și — plin de duioșie — îl scoase din cameră, liniștindu-l ca pe un copil:
— A plecat? întreba profesorul. Adevărat?
— Adevărat... liniștește-te!... Ești obosit...
— Și pisica?... N-o să mai vie?...
— Noaptea asta, nu.. Du-te în camera ta și te culcă... Prietenul meu... Sărmanul meu prieten.
După plecarea profesorului, frumosul bărbat se înclină respectuos:
— Îmi dați voie, domnilor, să mă prezint: doctor Pedro Alvarez, conferențiar la Universitatea din Montevideo.
— Ne pare bine, mă înclinai eu, zîmbind la fel de cuceritor. Noi sintem...
Dar tînărul mă întrerupse.
— Inutil! Numele dv. îmi sînt cunoscute... Și sînt încîntat că am prilejul să cunosc personal doi oameni a căror faimă s-a răspîndit în întreaga lume. Totuși îmi veți da voie să-mi exprim surprinderea de a vă găsi la o oră atît de înaintată în casa nefericitului meu prieten, profesorul Mortimer.
— Nu trebuie să vă mire, domnule, îl încredință vestitul detectiv londonez. Iată: amicul meu, aici de față, este pe punctul de a termina o monografie despre Isaac Newton. Or, în acest domeniu cine ar putea fi mai specialist decît profesorul Mortimer.
— Da, sigur... am adăugat eu. Cine m-ar putea ajuta mai... mai bine... ca să... că altfel, vedeți, stau, așa, cu lucrarea neterminată...
— Da, mărturisesc, începu doctorul Alvarez, că pentru același motiv am venit și eu de la Montevideo, în urmă cu două luni... Mă

preocupă in special problemele gravitaţii. Numai că n-am reuşit să aflu nimic. Vedeţi dv., de la acea memorabilă şedinţă cind profesorul Mortimer a încercat să demonstreze cu ajutorul unui aparat posibilitatea desfiinţării gravitaţii — din păcate fără să reuşească —, o boală gravă a pus stăpînire pe creierul său. Şocaţi de reacţia savanţilor din Societatea regală (şi mai cu seamă de acuzaţiile grave ale profesorului Berrymore, decedat în urmă cu cîţiva ani), asistentul profesorului Mortimer, Hans Hugenwalter, s-a sinucis, iar profesorul... l-aţi văzut... Din nefericire pentru ştiinţă, nimic nu se mai poate scoate de la sărmanul meu prieten, profesorul Mortimer.

Vădit intristat, detectivul strînse mina doctorului Alvarez şi îşi mărturisi compasiunea pentru nefericitul savant.

— Îmi pare sincer rău, domnule!... În cazul acesta, nu vă mai stingherim.

— V-aş fi invitat să petreceţi noaptea aici, răspunse Alvarez, dar, după cum vedeţi, locuinţa profesorului este intr-o totală neorînduială. Veţi dormi mai bine la hotelul „Coroana imperială", cel mai confortabil hotel din Baskerville; de altfel şi singurul! adăugă el surizînd.

Bătrîna o luă din nou inainte, fără a ne învrednici nici măcar cu o privire.

Dar in clipa in care prietenul meu, mare cunoscător de oameni, ii strecură în mînă o monedă de argint, baba cloanţa ne şopti:

— Feriţi-vă... Să ştiţi că nu e nebun... Se preface... Lucrează... Noaptea lucrează... L-am auzit eu... Am văzut lumină in laborator!

— În laboratorul in care n-a intrat nimeni de zece ani? o ironizai eu. Poate ai văzut atunci şi pisica neagră!

Bătrîna făcu o grimasă de spaimă şi murmură:

— Da... Am văzut-o...

— Cum?

— O pisică uriaşă, neagră. Se tîrăşte sub streaşină... Sare din balcon in balcon... Ca un duh... ca un suflet fără odihnă, o umbră venită de pe lumea cealaltă...

Capitolul VI

ÎN CARE DISPARE CURAJUL BIETULUI DOCTOR

Nici nu ştiu cum am ajuns la hotel. Camera destul de mohorîtă mi se părea totuşi un castel insorit faţă de locuinţa sinistră a profesorului Mortimer.

Inima imi bătea încă nebuneşte. Sau poate nici nu-mi mai bătea deloc. Nu ştiu. Fapt este că neobişnuitele scene prin care trecusem erau „prea mult" pentru mine. Doborit de emoţiile de peste zi, cum m-am intins pe pat, am auzit o muzică stranie executată parcă de un cor de pisici, şi un intuneric din ce în ce mai opac a inceput să mă învăluie...

Am incercat să mă ridic din pat. Imi era cu neputinţă. Deodată în odaie intră profesorul Mortimer.

— Sînt mort! spuse el. Şi dumneata eşti mort, doctore! Un mort deosebit!

Dar parcă mai era cineva lingă el: un necunoscut.

— Îmi dai voie să ţi-l prezint pe profesorul Berrymore, spuse Mortimer rîzind cu hohote.

M-am uitat mai atent la fața lui Berrymore. Parcă semăna cu cineva... Dar cu cine?... Ah, mi-am amintit: era una și aceeași persoană cu jokeul Ezekiel Kraft. Dar ce ducea de căpăstru? Dumnezeule!... Calul cîștigător al derbyului.. Un cal în camera mea!... La ora asta și fără permisiunea directorului hotelului.

Călare pe cal, antica mumie din sarcofagul de la Oficiul poștal îmi poruncea să car în spate case de bani de diferite dimensiuni, dar toate de la două tone și jumătate în sus!

Pe neașteptate însă, încăperea se lumină: în fața mea se afla Virginia Blake, care-mi surîdea cu nemărginită drăgălășenie. Scumpa de ea!... Cum s-a gîndit la mine... Să vină să mă vadă... Și mi-a adus și un cadou: o pisicuță mică și tuciurie ca un ghem de lînă neagră... Cum torcea pisicuța asta!... Și cum se mai juca... Și cum mai creștea... Creștea, creștea intr-una... Mai mare... Tot mai mare... Ochii fosforescenți îi străluceau plini de cruzime. Pe neașteptate, teribilul animal îmi sări pe piept și începu să mă zgîlțîie cu ghearele sale ascuțite și sîngeroase...

Mă înăbușea... Mă strivea... Abia am avut puterea să horcăi:

— Fie-vă milă... Fie-vă milă de un biet cadavru fără apărare.

— Hai, doctore! Trezește-te! Sînt eu, prietenul dumitale!

Am deschis ochii buimăcit: aplecat peste mine am zărit fața energică a marelui detectiv.

Am îngînat: „Dar ce e? Cît e ceasul?".

— Aproape miezul nopții.

Folosind metoda corelațiilor logice, introdusă în criminalistică de însuși Sherlock Holmes, am izbutit să deduc că aparițiile ciudate din odaia mea nu fuseseră altceva decît imaginile unui vis oribil.

— Am venit să te iau! îmi zise detectivul.

— Slavă domnului! Avem vreun tren spre casă?

— Nu!

— Nu-i nimic. Acasă merg și pe jos!

— Dar nu mergem acasă, doctore! Trebuie să facem încă o vizită vilei profesorului Mortimer.

— Cînd? Acum, la miezul nopții?

— E cel mai nimerit moment pentru a ne convinge cît de nebun este în realitate profesorul.

— Dar eu nu sînt atît de curios să aflu! Și nici nu doresc să mă întîlnesc cu diferite pisici de toate culorile și dimensiunile!

— Cum, doctore? se indignă prietenul meu... Crezi într-adevăr că există această pisică uriașă?

— Nu! Eu nu cred! Dar dacă există?

— Atunci, conchise detectivul, mă voi duce singur!

— Nu! Să nu faci una ca asta! sării eu. Nu pot să te las singur acolo!

— Mulțumesc, doctore!

— Așa că ia cu tine un flăcău din sat.

— Imposibil, prietene! Afacerea e prea delicată. Mie îmi trebuie un ajutor de nădejde. Nu uita că de curajul și iscusința noastră depinde salvarea lui John Blake, tatăl drăgălașei Virginia.

La auzul acestui nume, nu putui rezista și într-o clipă eram îmbrăcat; mai ales că-mi și spuneam: decît să rămîn din nou singur, mai bine în focul primejdiei, dar alături de neinfricatul detectiv.

*

Gardul curţii lui Mortimer nu era prea înalt, aşa că nu ne fu greu să-l escaladăm. Pitulîndu-ne de-a lungul unor tufe, am ajuns repede in spatele clădirii. Casa era cufundată in intuneric. Vîntul vijiia lugubru printre crengile desfrunzite ale copacilor, lovindu-le una de alta cu un zgomot de oase sparte, ca intr-un roman de groază. Luna scăpind pentru o clipă din invăluirea norilor, făcu să lucească o fereastră de la etajul superior al vilei.

— După toate probabilităţile, cred că acolo trebuie să fie laboratorul, şopti detectivul...

— Vezi că nu se întîmplă nimic? făcui eu incîntat. Aşa că hai să mergem, să nu răceşti. Pe umezeala asta...

Blestemată propunere! Se vede că deochеasem situaţia. Pentru că chiar in clipa aceea o umbră prelungă ţîşni de sub acoperiş şi — într-un salt surprinzător — se agăţă de unul din balcoane.

— Pisica!! bîiguii eu. Ai văzut-o?

Detectivul nu-mi răspunse. Privea încordat la apariţia fantastică care evolua pe zidurile vilei: era un animal enorm, cu mişcări feline, fantomatice. Deci pisica exista! Un nou salt ne smulse un strigăt de uimire.

— O să cadă!

Dar nu se întimplă nimic. Intre balconul şi streaşina ferestrei de care se agăţase era o distanţă considerabilă, şi totuşi pisica o străbătuse cu uşurinţa unui acrobat neîntrecut.

— Dumnezeule, ce săritură! murmurai eu. Numai de n-ar sări şi peste noi.

Detectivul mă strînse de braţ.

— Priveşte, şuieră el. A dispărut pe fereastra laboratorului.

Abia avui răgazul să răsuflu uşurat, că detectivul scoase din buzunar pistolul şi-mi porunci scurt:

— Hai şi noi!

— Sper... Sper că n-ai pretenţia să mă caţăr şi eu pe burlane!?

— Nu! Vom intra pur şi simplu pe uşă!

Şi alergă cu toată viteza spre intrarea de serviciu.

In clipa în care am ajuns lîngă el, uşa fusese deja deschisă cu ajutorul unui „passe-par-tout". Abia intrarăm însă în vestibul, că auzirăm un ţipăt ascuţit. În raza galbenă a lanternei mele de buzunar, apăru obrazul schimonosit de spaimă al bătrînei menajere:

— Să nu mă arestaţi, ţipă ea.

— Dumneata trează la ora asta? se miră detectivul.

— Nu sint vinovată! bolborosi baba. Jur că nu sînt vinovată. Spun tot... spun tot...

— Ai să-mi spui mai tîrziu! ordonă prietenul meu. Acum du-ne la laborator!

Femeia incepu să urce o scară şubredă cu o agilitate surprinzătoare pentru vîrsta ei, şi — după cîteva clipe — cu acelaşi „passe-par-tout" uşa laboratorului era dată înlături. Inăuntru însă nu era nimeni. Pisica neagră se făcuse nevăzută la fel de misterios după cum apăruse.

Să fi fost doar o halucinaţie? Un rezultat al nervilor noştri surescitaţi?... Vocea răguşită a lui Mortimer nu-mi dădu răgazul să-mi răspund la intrebare:

— Anita!... Anita!... strigă el. Ce e zgomotul ăsta? Cine umblă în laboratorul meu?

Celebrul detectiv cobori grabnic scara şi aprinse lumina în vestibul.

— Ce cauţi? Ce mai vrei aci? întrebă Mortimer.

— Liniştiţi-vă, domnule profesor..., încercă amicul meu să-l potolească. Dar bătrînul nebun izbucni într-o nouă criză de furie. Mă ţintui cu o privire halucinată şi-mi strigă:

— Degeaba te mai prefaci. Acum te recunosc! Eşti profesorul Berrymore. Dar e degeaba! Nu-mi mai poţi face nimic! Am aflat adevărul! şi, intinzind spre mine un deget descărnat, chicoti: Acum ştiu: eşti mort!

— Încă puţin şi s-ar putea să aveţi dreptate! îngăimai eu, mai mult pentru mine...

— Profesore Mortimer, interveni brusc detectivul: cum s-a sinucis asistentul dv.?

— Cine? Hans Hugenwalter? încercă să-şi amintească profesorul. În Tamisa... S-a aruncat in Tamisa...

— Şi i s-a găsit cadavrul?

— Nu!... Nu ştiu... Lăsaţi-mă să dorm...

— Anita! condu pe domnul profesor! porunci detectivul menajerei. Apoi, întorcîndu-se spre mine, îmi şopti:

— Hai să vizităm şi camera doctorului Alvarez...

Tiptil, cu o mulţime de precauţii, detectivul deschise uşa opusă camerei profesorului. Stupoare! Odaia era goală!

— Mă aşteptam..., murmură prietenul meu.

Raza gălbuie a lanternei luneca pe pereţi, cercetă tavanul, zăbovi o clipă asupra ferestrei deschise şi se opri in sfîrşit, pe podea, unde zăceau aruncate o pereche de ghete de culoare neagră.

— Frumoase ghete! fluieră admirativ marele detectiv. Cam cît pot să cîntărească?

— Nu-nţeleg, făcui eu mirat... Nişte ghete?... Cel mult un kilogram, un kilogram jumătate...

— Da?... Ia prinde una! şi detectivul îmi aruncă una din ghete.

Sfinte Antoane! Fu cît pe aci să mă dărîme. Abia puteam s-o ţin în mînă!

— Ce ghete mai sînt şi astea? întrebai eu.

— Foarte practice. Cu tălpi de plumb! sună răspunsul amicului meu.

— Bine, dar au peste zece kilograme fiecare. Pentru ce? Şi... ŞI Alvarez ăsta unde o fi?

— Îl găsim noi îndată!

— Nu e nevoie! Sînt aici, domnilor! răsună în spatele nostru vocea puternică a conferenţiarului din Montevideo.

În uşă, intins pe jos, stătea el. Doamne! Era îmbrăcat într-un tricou negru, întins pe trup. Dar de ce întins pe jos? In mîini ţinea o cutie metalică, asemănătoare cu un aparat de fotografiat, cu obiectivul îndreptat spre noi.

— Sînt la dispoziţia dv., rîse Alvarez. Dar sînt dezolat că nu vă pot primi într-o poziţie mai onorabilă, mai demnă de un biped evoluat şi, prin definiţie, vertical, cum este omul, dar...

— Dar vă lipsesc ghetele! îl completă detectivul. Ghetele cu tălpile de plumb.

— Aha, ştiţi deci...

— Da, ştim! încuviinţă neîntrecutul criminalist. Ştim chiar mai mult decît vă închipuiţi dv.!

— Da, ştim, adăugai şi eu, domnule... domnule...
— Alvarez, mă ajută conferenţiarul.
— Nu ! îl contrazise detectivul. Domnule Hans Hugenwalter.
— O, vasăzică mă cunoaşteţi !... Cu atît mai bine. Numele de Alvarez îmi devenise teribil de antipatic.
— Mă rog. Atunci, domnule Hugenwalter, de ce l-ai ucis pe Ezekiel Kraft ? Unde ai ascuns casa de bani sustrasă de la Oficiul poştal ?
— Parcă te lăudai că ştii totul, domnule Sherlock Holmes al doilea !
— Dacă nu chiar totul, in orice caz cea mai mare parte ! Şi îţi voi demonstra... Am stabilit deci că numele dumitale este Hugenwalter. Ai fost asistentul profesorului Mortimer şi ani îndelungaţi ai lucrat alături de el la rezolvarea unei tulburătoare probleme: „ce este gravitatea" ! Aţi descoperit împreună că toate corpurile sînt atrase către centrul pămîntului datorită unor corpusculi aflaţi în structura materiei, corpusculi pe care i-aţi botezat „gravitroni". Mai mult decît atît : profesorul Mortimer a inventat şi un aparat cu care să anihileze aceste particule.
— Inexact ! preciză Alvarez, alias Hugenwalter. Gravitronii nu pot fi distruşi. Nimic nu se distruge in natură. Totul se transformă ; la fel şi energia gravitronilor. Datorită aparatului nostru...
— Nu „al nostru", ci al profesorului Mortimer, îl puse la punct — la rîndul său — detectivul.
— Mă rog. Cum doriţi dv. Datorită acestui aparat, gravitronii îşi încetează acţiunea lor specifică şi încep, în schimb, să emită radiaţii termoluminoase. În felul acesta, noţiunea de greutate a corpurilor dispare, rămînînd numai noţiunea de masă.
— Văd că apreciezi la justa ei valoare marea invenţie a profesorului. De aceea, probabil, in ziua fatalei experienţe de la Societatea regală de fizică nu te-ai sinucis, aşa cum ai vrut să laşi impresia, ci pur şi simplu ai dispărut cu aparatul lui Mortimer. Cu invenţia profesorului, care reuşise !
— Cum ?! m-am mirat eu. Invenţia a reuşit... ? Păi... îmi amintesc perfect... Toate ziarele scriau că...
— Ziarele greşeau ! mă întrerupse prietenul meu. La fel şi profesorul Berrymore, care l-a acuzat pe Mortimer de înşelătorie ! Singurul om care cunoaşte adevărul, şi detectivul întinse degetul ameninţător spre omul care parcă se zvîrcolea intins în pragul uşii, erai dumneata !
— E adevărat ! recunoscu Hugenwalter. Dar am lucrat împreună la această invenţie. Şi eu nu puteam suporta ca profesorul Mortimer să se bucure singur de succes. Şi atunci...
— Ai distrus prototipul ! Iar cu celălalt aparat construit concomitent cu primul ai dispărut. Apoi timp de zece ani n-ai făcut altceva decit să aştepţi moartea profesorului pentru a breveta invenţia pe numele dumitale. Cînd te-ai întors în Anglia ?
— Acum trei luni. Eram ruinat. Pierdusem totul. Poliţia mă urmărea.
— Ajuns in Anglia, continuă detectivul, în complicitate cu jokeul Kraft, ai dat lovitura de la Oficiul poştal, degravitronizînd casa de bani cu ajutorul aparatului lui Mortimer.
— Bine, dragă, mă bucurai eu, dar asta înseamnă că Blake n-a minţit ; că, într-adevăr, a ieşit cineva cu casa de bani în spate !

— Adevărat! încuviință rivalul lui Sherlock Holmes. Și mi-am dat seama de asta abia în ziua cînd am intrat la derby...

— La derby?... Și mie de ce nu mi-ai spus nimic?

— Am crezut că și dumneata ai înțeles! Nu se putea să nu stabilești o legătură intre calul numărul 16, care a cîștigat cursa atît de fantastic, și casa de bani. Amîndouă erau lipsite de greutate. Atunci am făcut asociația intre ele și scandalul stîrnit in presă cu zece ani în urmă de afirmațiile unui savant nebun care ar fi biruit legile gravității.

Hugenwalter rînji.

— Pe atunci nu era nebun...

— Știu! Mi-am dat seama de aceasta citind expunerea lui atît de logică din „Buletinul societății regale". Iar, in afară de profesor, asistentul lui era singurul om care mai cunoștea secretul „degravitronizării", singurul care ar fi putut poseda un al doilea aparat.

— Care îl posedă încă! strigă Hugenwalter triumfător! Iată-l!

Și pretinsul conferențiar de la Montevideo ne arătă cutia metalică pe care o ținea in miini.

Marele detectiv schiță o mișcare, pe care Hugenwalter n-o trecu neobservată:

— Atenție! urlă el. Vă interzic orice mișcare. Acest aparat, cu o înfățișare atît de inofensivă, vă poate fi fatal! Este de ajuns să apăs pe acest buton pentru ca să ajungeți și voi în aceeași stare în care mă găsesc și eu. O singură fracțiune de secundă este suficientă pentru a vă degravitroniza complet. O clipă doar, și trupurile voastre nu vor mai cîntări nimic. Nici cît un fulg de porumbel. Nu vă veți mai simți membrele. Nu veți mai putea sta în picioare. Vă veți pierde echilibrul. De două luni... De 60 de zile... De 60 de zile și 60 de nopți, din pricina unui accident stupid, trăiesc în acest coșmar. De 60 de zile și 60 de nopți port aceste tălpi de plumb pentru a putea merge în picioare... Și ce efort, ca să mă mișc. Eu, care știam să reglez aparatul, astfel ca să reduc greutatea oricît de mult sau oricît de puțin aș fi dorit, am avut ghinionul ca mie însumi să-mi neutralizez gravitronii aproape in întregime. De 60 de zile încerc zadarnic să-l conving pe profesor să-și reia lucrările, pentru a găsi și reciproca acestei înspăimîntătoare invenții pentru a putea reface forța gravitronilor... Și de 60 de nopți mă tîrăsc ca un șarpe, mă cațăr și săr din balcon in balcon, ca să pot intra în laborator și să încerc să lucrez singur, să construiesc singur, folosind instrumentele și vechile calcule ale profesorului, un aparat care să-mi redea greutatea!

— Vasăzică... pisica neagră..., murmurai eu, tot matale fuseși! Să mori de ris! Știți să prindeți și șoareci?

— Da! mă fulgeră cu privirea fostul simpatic conferențiar. V-am prins in cursă ca pe niște șoareci. Vreau să trăiți și voi drama mea! Ați citit desigur povestirea lui Chamisso, „Omul care și-a pierdut umbra". Tragedia lui Peter Schelmill este de un milion de ori mai puțin tristă decît a mea... și a voastră... Pentru că și voi o veți cunoaște... Acum... Aici... Iată, pun aparatul în funcțiune

N-am mai fost in stare să rabd. M-am repezit spre Hugenwalter. L-am mai auzit pe detectiv strigîndu-mă înspăimîntat și apoi pe fizician hohotind:

— De-acum nu mai sint singur... De-acum nu mai sint singur...

Capitolul VII

IN CARE DISPARE GREUTATEA SĂRMANULUI DOCTOR

Întîi nu mi-am dat seama că se întîmplase ceva deosebit cu mine. Abia cînd l-am zărit pe Hungenwalter strîngînd aparatul la piept şi sărind prin fereastra deschisă, în gol, m-am gîndit că aş putea face la fel. Fără să mai iau seama de strigătul detectivului care mă chema înapoi, m-am aruncat şi eu după asistentul lui Mortimer.

În urechi îmi răsuna vocea prietenului meu:

— Doctore, stai! Nu sări! Stai! Dar era prea tîrziu... Sărisem! De la etaj! Şi totuşi nu mi se întîmplă nimic grav. Mai uşor decît un fulg, am aterizat dincolo de gardul grădinii. Plutisem încîntat de plăcerea zborului şi invidiam păsărelele care cunoşteau din plin această satisfacţie.

Oare de ce nu mă născusem rîndunică sau pitpalac? Ce plăcut ar fi fost. Nu mai studiam medicina, nu mai urmăream bandiţi ca Hugenwalter. Nici cuc n-ar fi fost rău.

Apropo de Hugenwalter. Nefericitul aterizase puţin mai departe de mine, iar acum alerga ca ieşit din minţi. Eu, după el... Cu o sută de kilometri pe oră. Cu două sute... cu o mie... Nu ştiu... Fugeam, săream peste garduri. Ieşisem din oraş. Traversam un lan nesfîrşit de grîu, apoi o şosea. Intrarăm în oraşul vecin. Hugenwalter se afla mereu înaintea mea fugind desperat, iar eu îmi propusesem să-l prind cu orice preţ.

La un moment dat, eram cît pe-aci să pun mîna pe el; doar ne mai despărţeau 2—3 kilometri. O distanţă cu totul neînsemnată pentru un degravitronizat ca mine. Ne pomenirăm însă despărţiţi de un şir interminabil de trăsuri. Era o înmormîntare. Aş fi vrut să mă opresc. Dar era prea tîrziu, aşa că mi-am scos pălăria pios şi am sărit. Într-o fracţiune de secundă eram cu mult deasupra carului funerar şi aş fi putut chiar să mă oglindesc în cozorocul lucitor al vizitiului. O babă zărindu-mă, îşi făcu repede cruce, presupunînd că nu eram altcineva decît sufletul răposatului, care acum se înălţa la cer. Ce confuzie regretabilă!

Între timp, Hugenwalter cîştigase teren. El ajunsese la Londra cînd eu abia ieşeam din Westham. Ca o săgeată, străbătui şi această distanţă, iar acum alergam amîndoi pe bulevardele capitalei. Goana nu mă împiedica însă să filozofez: dintre toate vieţuitoarele, cel mai înalt sare puricele; ei, aş fi vrut să cunosc puricele căruia i-ar fi dat mîna să se întreacă cu mine!

Trecătorii se priveau buimaci. Unii credeau că visează. Alţii îşi scuipau în sîn.

Hugenwalter se avîntase de-a lungul parapetului Tamisei şi se îndrepta vertiginos spre port. Acolo, în înghesuială, în forfota docurilor, ar fi reuşit cu siguranţă să-şi piardă urma. Dar asta nu trebuia să se întîmple. Un efort supraomenesc şi eram, în sfîrşit, lîngă el. M-am azvîrlit asupra lui cu intenţia de a-i demonstra superioritatea cunoştinţelor mele de... jujitzu... Voiam să mă răzbun pentru tot ce-mi pricinuise. Auzi dumneata! Să se lege de gravitronii mei!

Dar n-a mai fost nevoie; ferindu-se de pumnii mei distrugători, Hugenwalter lunecă şi căzu în Tamisa. Desigur, apa l-ar fi ţinut la suprafaţă dacă n-ar fi avut ghinionul să cadă tocmai în vîrtejul creat

de zbaturile unui remorcher. L-am mai văzut o dată scoţînd capul din valuri, apoi, sfîrtecat de uriaşa roată a remorcherului, dispăru la fund...

Am mai auzit ca prin vis ţipătul unei femei, fluieratul unui poliţist... Apoi totul începu să se învîrtească cu mine, mă înecă o negură deasă... şi... n-am mai ştiut nimic...

Capitolul VIII

ÎN CARE NU MAI DISPARE NIMIC

Cînd am deschis ochii n-am zărit decît o pată albă, nesfîrşită... Apoi pata s-a întunecat şi, ca printr-o ceaţă, am desluşit o siluetă omenească aplecată deasupra mea. Un miros pătrunzător de medicament îmi stăruia în nări. Unde mă aflam? Ce se petrecuse cu mine?

Silueta omenească prinse un contur mai precis şi curînd am putut să recunosc zîmbetul ilustrului meu prieten.

I-am văzut buzele mişcîndu-se, însă abia într-un tîrziu am auzit ce-mi spunea:

— Sînt mîndru de dumneata, doctore! Te-ai purtat ca un adevărat erou!

— Erou eu?... Glumeşti...

— Deloc! Şi de trei luni de cînd zaci fără cunoştinţă nu e zi în care să nu te vizitez aici la spital şi — privindu-ţi chipul — să mă felicit că mi-am ales un prieten ca dumneata!

— Cum? Sînt la... sînt la spital? am bîiguit eu neîncrezător.

— Da, doctore! Dar acum ţi-ai revenit. Eşti aproape complet restabilit, aşa că în curînd vei putea părăsi patul.

— Dar cum?... Cum voi putea merge?... Asupra mea nu se mai aplică legile gravităţii... Nu mai cîntăresc aproape nimic. Şi cînd te gîndeşti că o viaţă întreagă am făcut cură de slăbire, m-am chinuit cu pîine prăjită şi cartofi fără sare, doar — doar o să pierd şi eu un kilogram, două... Şi acum le-am pierdut pe toate! E îngrozitor!...

— Linişteşte-te, doctore. Am vorbit cu profesorul Mortimer. În asta constă eşecul invenţiei lui.

— În care „asta“?

— Gravitronii neutralizaţi se refac. Se regenerează prin ei înşişi. Cu timpul vei reveni singur la greutatea normală.

Am murmurat:

— Sînt atît de fericit... Atît de fericit...

Şi am leşinat din nou.

★

Şi într-adevăr, prietenul meu a avut dreptate. Încet-încet gravitronii mei au reînceput să funcţioneze.

Curînd am cîştigat serios în greutate: ajunsesem să cîntăresc patru kilograme două sute! Ca un nou născut! Şi am speranţa ca pînă la sfîrşitul anului să ating din nou suta. Suta mea de altădată!...

O rază caldă de soare se strecură în odaia mea de convalescent. Şi o dată cu ea, şi mai luminoasă, şi mai veselă, intră — strălucitoare ca o zi de primăvară — drăgălaşa Virginia Blake.

Se repezi la mine, îmi strînse mîinile şi — cu glasul întretăiat de emoţie — îmi spuse pe nerăsuflate:

— Cum să vă mulţumesc, doctore? Cum să vă mulţumesc? Banii furaţi au fost găsiţi. Tatăl meu a fost eliberat. Şi toate astea, datorită numai dumneavoastră. Am citit în ziare despre aventurile prin care aţi trecut; despre urmărire, despre lupta cu banditul acela fioros... Sînteţi un erou!

— Un mare erou! încuviinţă celebrul criminalist. Doctorul Watson ar fi putut fi invidios pe el! Dar ce spun eu Watson? Însuşi Sherlock Holmes ar fi avut ce să înveţe de la bravul nostru doctor!

— Ah, ce păcat pentru omenire, ciripi Virginia, că n-a putut salva şi aparatul lui Mortimer!

— Ce să fac, dragă? Am avut toată bunăvoinţa, m-am scuzat eu, dar dacă Hugenwalter l-a dus la fundul Tamisei. Nu vezi? Nici cei mai iscusiţi scafandri nu l-au putut găsi.

— Dar profesorul Mortimer? întrebă ea. N-o să-l poată reface?

— Niciodată, răspunse detectivul cu un aer întristat. E complet nebun. Dar ceea ce el n-a reuşit, cu siguranţă că într-o bună zi generaţiile viitoare de savanţi vor izbuti.

Virginia mai părea curioasă să afle şi alte amănunte asupra aventurii noastre. Năsucul ei cîrn fremăta de emoţie şi nerăbdare.

— V-am spus, zise ea, că am citit toată aventura în ziare. Un singur lucru n-am înţeles: ce taină ascundea bătrîna slujnică a profesorului? De ce spunea mereu că e nevinovată?

Detectivul îşi aprinse pipa zîmbind şi, după ce trase mai multe fumuri, explică:

— De fapt bătrîna nu ascundea nici o taină. Pur şi simplu, de zece ani, de cînd căzuse profesorul la pat, îl fura sistematic de ţigări, de mărunţiş şi de obiectele pe care le-ar fi putut vinde mai cu uşurinţă. Cînd ne-a văzut pe noi şi a aflat că sîntem detectivi a crezut că profesorul o reclamase. Asta-i tot.

Virginia rîse cristalin, iar perlele dinţilor ei minunaţi îmi dădu ideea să imortalizez momentul, rugîndu-l pe detectiv să mă fotografieze alături de ea.

Iată însă că spre nedumerirea mea, prietenul meu refuză să-mi facă această plăcere.

— Ar fi inutil! spuse el. Îţi aminteşti clişeele pe care nu le-ai putut developa? O poză cu tine va avea exact acelaşi rezultat.

— Cum? Nu-nţeleg...

— Am să-ţi explic îndată. Dacă-ţi aminteşti, Hugenwalter ne spunea că gravitronii nu se distrug, se transformă. Forţa lor de atracţie s-a transformat în energie calorică, respectiv în raze infraroşii, care — deşi invizibile pentru ochiul omenesc — impresionează placa fotografică.

Astfel se lămurea şi taina plăcilor fotografice şterse.

— Eh, ce să-i faci! Se întîmplă. Mai prost era că nu puteam să mă fotografiez alături de Virginia, care, cîteva zile după ce avusesem cu ea o lungă discuţie între patru ochi, îmi aduse următoarea ştire:

— Doctore, am vorbit şi cu tata şi ţin să vă dau răspunsul la cererea dv.

— Ssst... am murmurat eu, jenat de prezenţa detectivului. Nu faţă de el...

Dar drăgălaşa Virginia începu să rîdă cu hohote, arătîndu-şi dinţii albi, strălucitori.

— De ce rîzi ? intrebai eu.

— Fiindcă el ştie, ştie şi că mi-ai cerut mîna şi că eu am acceptat.

— Ştiai într-adevăr ? mă mirai eu.

— Da, răspunse detectivul. De altfel iată şi buchetul de flori pe care am plăcerea să ţi-l ofer cu prilejul logodnei.

Şi spunînd acestea, marele criminalist îmi întinse un splendid buchet de trandafiri albi pe care pînă atunci il ţinuse ascuns la spate.

Buimăcit, n-am fost în stare să mă stăpînesc şi să nu exclam :

— Dar asta cum ai mai dedus-o ?

— Elementar, doctore ! Dumneata, care o viaţă întreagă te bărbiereai o zi da, una nu, de cînd te-ai restabilit, ai început să te razi zilnic ! Semn sigur că erai îndrăgostit. Şi-acum, la un om de sensibilitatea şi în acelaşi timp de seriozitatea dumitale, un astfel de eveniment nu poate fi urmat decît de o cerere în căsătorie. Îmi dai voie, dragă prietene, să te sărut... şi să-ţi urez noroc şi fericire in noua ta viaţă...

Emoţionat pînă la lacrimi, n-am fost in stare să spun nici măcar un singur cuvînt. Abia cînd mi-am mai revenit am izbutit să îngîim :

— Totuşi... totuşi, mai devreme de un an, tot n-o să ne putem căsători.

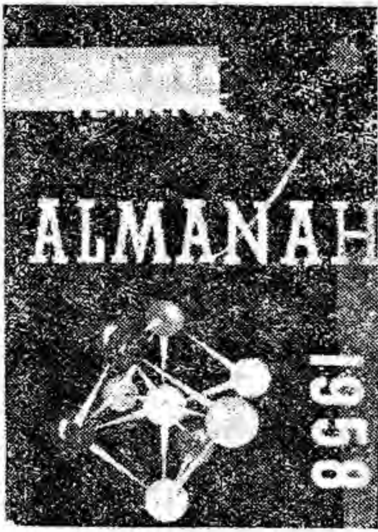
— De ce ? întrebă Virginia intrigată şi chiar puţin nemulţumită.

— Fiindcă, răspunsei eu privind-o lung şi drăgăstos drept in ochi..., fiindcă o să trebuiască să aşteptăm cel puţin un an... Altfel cred că nu te-ai simţi cîtuşi de puţin onorată să te măriţi cu un bărbat în greutate de 4 kilograme şi 200 de grame.

*

O veste bună pentru cititori ! La ora cînd parcurgeţi aceste rînduri m-am mai îngrăşat cu 173 de grame.

(Sfîrşit)

Coperta: desen BURSCHI

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare & editor Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
eviligheorghe
krokodyllu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

Abonamentele la revista „Ştiinţă şi Tehnică" şi la colecţia de „Povestiri ştiinţifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituţii şi de la sate, secţiile de difuzare a presei, precum şi de către factorii şi oficiile poştale.

APARE DE TREI ORI PE LUNĂ - PREŢUL 1 LEU